

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

— Είστε άρρωστος, πατέρα μου;

Η πονετή καθοδί της Μάττη, συγκινημένη κιόλας όπο την είλικρινή θλίψι που διάθαξε στά χαρακτηριστικά τού πατέρα της, άνασκιρτήσε από συμπόνια. «Ως τη στιγμή έκεινη, μέσα στη συγκίνηση αυτής της απροσδόκητης συναντήσεως, δεν είχε προσέξει την άλλωσι του προσώπου τού πατέρα της, τού γερασμένου πρόωρα.

— Ναι, είμαι πολύ άρρωστος, Κλάρα... Εύχαριστώ, παιδι μου, έπροσθεσε, θλεπούντας τη νέα κόρη νά τού δίνη την πολυθρόνα του παππού της. Βλέπεται, μέσα στην ταραχή μου, δεν σκέφθηκα αδόλου νά καθήσω.

— Ούτε κι' έχω νά σας προσφέρω μιά καρέκλα. Συχωρήστε με, πατέρα μου.

Κάθησε, και πήρε ανάμεσα στ' αδυνατισμένα δάχτυλά του τό ένα χέρι της νέας κόρης.

— Έχεις τά ωραία χέρια της μητέρας σου, είπε μέ στοργή Τής μοιάζεις. Και ο Τζίλι μοι είπε πώς είσαι καλή σαν κι' αυτή.

— Θέλω το θέλεια πολύ, πατέρα μου, μά μου φάνεται πώς είμαι μερικές φορές πολύ κακή!

— Οπως, παραδείγματος χάριν, δταν άφνεισαι νά έλθης μαζύ μου. Κι' δικαίως, αν ήξερεις τι παρηγοριά θά ήσουν για μένα! Μόνος, καθήνε είμαι άρρωστος και πικραμένος, περνών μέρες τόσο θλιβέρες! Δεν θά είχα, θέλαια, την άξιωσι νά σε κάνω νοσοκόμας—μά θά είσαι σαν μι' σχτίδη ήλιου στη φωτάχ μην υπαρει... θά προσπαθήσες ν' άγαπτης λίγο τόν πατέρα σου που σ' άγαπτει κιόλας, που σ' άγαπτης μόλις σέ είδε καί μόλις διάθασε την καλωσύνη μέσα στά μπάτσιου σου.

Καιπιό κουδένα δεν ήταν ίκανη, όπως αύτη, νά κλωνίση την άποφασί της Κλάρας. Στό έκφραστικό της θλέμμα, ο Φρανσεύος ήτη Κουπέρ θα μπορούσε νά διαβάση τό δισταγμό που είχε γεννηθή μέσα της. Κατάλαβε δτι με υιά δάκρυα έσφαδο, θά κιούσε το φρύδιο.

— Ο Τζίλι, έξακολούθησε, μου είπε σκόκα δτι είσω πολύ εύεσθη, όπως έπιστεις κι' η μητέρα σου. «Ένω δπό καρό ένω ξεχάστε τις θρησκευτικές διδασκαλίες που έλαβες κατά την παδική μου ήλικια. Μά όπο τότε που πόνωφέρω και έρω πώς η άρρωστεις μου είναι διθεράπευτη, η παληγή μου πάσις ξαναγύρισε μέσα μου. Μονάχα που δεν έχω κανένα κοιτά μου, γιά νά με συμβούλευν και ιώ με βοηθάτι.

Η Κλάρα έπιπτε ιηγανικά τό ένα της χέοι μέ τό άλλο. «Ο δόλος της φωτίζεται έσσων μπορούσε της. Το καθίστηκε της ήταν έκει, κοντά στόν πατέρα της, τόν ξονιο, τόν άσσοντο. τόν γεραπιένιο πόρωνα... Ο θεές άποστλως της διένθετε τώρα τή φροντίδην τον ξανασέρνει κοντά του.

Άυτό δταν μια θυσία. Μά η ψυχή της Κλάρας δταν όπο έκεινης, που μιά θυσία, έπειτ' δπό την πρώτη στιγμή τρόμου, τίς ένθυσισάται.

— Αφού τόσο τό θέλετε, ππέρα μου, θά σας άκολουθησω και θό προσπαθήσω, μ' όλη τη δύναται μέσα μου, νά γλυκάνω τη μοναδιά σας, και τόν πόνους σας, είπε με φωνή σοθαρή.

— Εύχαριστώ, παιδι μου. Πόσο καλή και γοητευτική είσαι! Ο Τζίλι, δεν μου είπε κακιά υπερβολή, δταν μοι υιλούς γιά σένα. Μά, έρεις, ότι πρέπει νά ξεκανες πολύ μεγάλη έντύπωσι σ' αύτόν γιά νά λάβη τό κόπο ν' άνησκηνη πρός γάριν σου. Και, πραγματικά, μιλησε γιά σένα μέ μεγάλη ένθυσιασιτιδ! Λέν άναγνώριζε, πειά σ' αύτόν τόν άδιαφόρο και άπαντα έξαδελφό μου, που κορόδιευε τόν πάντας και τά πάντα. Ήταν σοθαρός, πολύ θοβαρός, τήν ώρα που μοδ μιλούσε γιά σένα.

Τό μάγοντα της Κλάρας κοκκίνισαν έλαφρά και είπε με φωνή σινκινητιένη:

— Είνε πολύ καλός!

— Ο κ. ντε Κουμέρο τήν κύτταξε μέ κάποια έκπληξη:

— Γιά πρώτη φορά άκουων νά λέν ένα τέτοιο πρόγμα γιά τό Τζίλι. Ή καλωσύνη δέν φαινόταν διά τώρα νά είνε μιά από τίς κυριωτέρες δρετές του. Μά, στό κάτω-κάτω, ποιδέ ζέρει... Αδότς

ό Τζίλι είνε ένα αίνιγμα. Είνε άληθεια πως έφερε πατέρα μαζύ σου; Η Κλάρα έγινε κατακόκκη και τά φρύδια της έσμιξαν.

— Δέν θά τού έπέτρεπα ποτέ ένα τέτοιο πρόγμα.

— Ω! τί περήφανη κόρη που έχω! Φαντάζομαι πώς είν' ή πρώτη φορά που έπεισε έξι ό Τζίλι σ' ένα φλέρτ του...κι' από τό πράγμα θά τού φάγηκε πολύ ένδιαφέρον. Γι' αύτό μάλιστα διαστρέψει μι' άναμνησοι τους ζωηρή άπο τήν έξαδελφή του τής Τσακάνας.

— Ελπίζω δτι δέν είνε γι' αύτό μόνο. Είπε ή Κλάρα μὲ φωνή που έτρεμε έλαφρά. «Έγω, μολονότ τόν έξρω ύπω νήπιο, δέν θά μπορούσα νά έκφέρω μιά κρίσι μετά τόν έγουσμε;

Η Κλάρα έρριξε γυρω της ένα παραπεταμένο θλέμμα. Τί σπαραγμός γι' αύτην ύ φήμη αύτό τό άγαπτημένο σπίτι. Μά άφου ή θυσία έπρεπε νά γίνη, τό καλύτερο ήταν νά μη τήν άναβάλλε.

— Οπότε θέλετε, πατέρα μου.

— Μπορείς νά είσαι έπιομη στό δυό μέρες;

— Νομίζω, γιατί έχω κιόλας πάντας στό πρόβλημα δτι θά νοίκιασα τό σπίτι.

— Μά τόρα δέν έχεις διάγκη νά τό νοικιάσης σπίτι, πατέρα μου;

Τά ματιά της Κλάρας πλημμύρισαν από δάκρυα.

— Ώλες! Φαντάζεσαι δτι τόν έρεις πάσια μου.

— Νομίζω, γιατί έχω κιόλας πάντας στό πρόβλημα δτι θά νοίκιασα τό σπίτι.

— Μά τόρα δέν έχεις διάγκη νά τό νοικιάσης σπίτι, πατέρα μου;

— Τά ματιά της Κλάρας πλημμύρισαν από δάκρυα.

— Ώλες! ναι, θά με λυπούσε πάσια πολύ... «Όλες ή άναμνήσεις μου θρίασκοται έδω.

— Ετοί, νά τό καστήσης ξενοίκιαστο και ναρχοεις νά τό ξαναθλέπτης κάθε τόσο. έποτε θλείες.

— Σάς έγγαριστώ, πατέρα μου! είπε ή νέα με συγκίνηση. Ο θρίαμβος της έρριξε ένα μισκό θλέμμα και τή ρώτησε με φωνή σημαντική κι' ίκετευτική.

— Θέλεις νά φιλήσης τόν πατέρα σου, Κλάρα, για νά τόδειες δτι τόν ουχώρεσες;

— Εσκυφε κι' άκούητης τά κελή της στό άλσος ουτωμένων μέτωπο του.

— Από τό σπωτή μου μητέρα κι' αύτό μένα! ψιθύρισε.

— Ενα δάκρυ κύλησε από τά μάτια του κι' ντε Κουμέρο.

— Εύχαριστώ, παιδι μου! είπε. Είσαι μιά εάγια, δπως έκεινη.

Τό ίδιο θράδω, δτι ταχδρόμος έφερε στήν Κλάρα μιά έπιστολή τού Τζίλι.

«Ένω πρώτος — τής έγγρως — θέλω νά σιν πά πόσο λωτήημα κι' φωτιάς, πως έπιστεις τόν πατέρα σου. Κατά τή διαμονή μου στό Μενάρι, μπορεις νά έκτημησης άπειτά τήν ειθύητη και τήν κατάσταση της φωτιάς του άγαπτον σου πατέρα, καθώς και τή στοργή μου τήν διάνοια στό περιβάλλον, γιά νά έκτιψησης τόν πάντο πόσο άφηνεις τού. Μά πρωτίστων, δέν πρόσωπο νά σπειρτώ, χωρίς νά ώρθω τήν καρδιά μου νά σηργάσει, τήν μοναδιά σου σ' αύτες τής ήμερες τόν πρέπεις. Θά ήταν πολύ νά ήταν δησούς τής συγγενείας μας πόσο στενός, γιά νά μοδ δώση τήν παρηγορά — τήν πολύ μικρή δσταλών, — τής είλεκρινος μου συμπαθίας και τής στοργακής μου φίλας. Τόρα, Κλάρα, θέλω νά σην ήτης τή συγγένων σου. Ξέρω δτι δπατέρας σου θά βρίσκεται πειά κατάσταση τής ζωής του, σε ένα παραπλέοντα πάρα πολύ θρίλερ, που θα θέλεις νά σην στην πατέρα σου. Μά τί θά σηνέτες πάντας γιά μένα, δησούς αύτες τής προσεγγίσεως...» Αν ήσουν στή δέσμον, Κλάρα, άγαπητή μου, τί θά έκανες εσών; «Ο, τι κι' έγιναν σηνέτες πάντας γιά μένα, δησούς αύτες τής προσεγγίσεως...» Αν ήσουν στή δέσμον, Κλάρα, άγαπητή μου, τί θά έκανες εσών;

— Ενώ η ζωή της έγινε πάντας γιά μένα, δησούς αύτες τής προσεγγίσεως...» Αν ήσουν στή δέσμον, Κλάρα, άγαπητή μου, ποιδέ ζέρει... Αδότς

Ο Τζίλι, στής ένωνάς άκριδως. Βεβούτων στό παθμό.

των λοιπών πολύ κακό αιτό, για ναν άπιστο, σάν κι' έμένα, δεν είν' έτοι ... Έπεις μου, σε Ικετεύω, γρήγορα, ότι δέν μηνησώμεις γι' αιτό έναντινον μου. Ήξες μους επίσης ότι δέχτηκες ν' άλογουθήσης τὸν πατέρα σου κι' διτί θά σε δώ σε λιγό στο Ηαράι μας, που είνε τόσο γκρίζου τούρα, και όπως θα φρέτε, για μενε τούλαχστον, λιγό από τον ήλιο σας της Τοστάνας και άφωμα από τα φύδα σας τον Μενάρη. Φύλω το μικρό σου χέρι, άγαπητή Κλάρα, και το παρασκαλώ νά χαράξης γιά μέ να μά λέξι συγγράψωμες...

Τέτιλ υτε Σέμπρο

Επειτα, από λίγες στιγμές, η Κλάρα, καθισμένη μπροστά στο γκραφείο της, ξέρασε τη ζέξης:

«Όχι μονάχο στις συγχώρου, Τζίλ, μι και σάσ εύχαριστώ. Είσθε το δραγμα που χρησιμοποιήσατε ο Θεός γιά να μιν δεῖξη την άποτολή μου κοντά στην πατέρα μου. «Αν τον έβλεπα εύτυχασμένο, θά έμεναι έδω. Μά διαφέρει και κατάλαβα ότι μιαρών μόνο τον κάνω λίγο καλό. Γ' αέ το λόγο μειωθών διά ωράνιας των τού τό Μενάρη. «Η φτωχή μιν καρδιών δεν γίνεται το χώρα που γεννινθήκαι και προπάντων το άγαπημένον που σπέι. Επίσης στέγγεται με όγκονια γιά την καινούρια ζωή, που άνογεται μαρτσού που. Μια σφέν μ' άνησται προπάντων : Ήως θα φρεθή η Μάττη άπεναντι μου ; Ελαστεύθηκα προ δέλγων αιτόν το φύδο μου στην πατέρα μου. Κι' έκεινος μοι άπανταν :—μά γατι ή τόνος της φωνής του ήταν τόσο στενοχωρημένος ;—«Η Μάττη είναι ένα καζίδιμενο παΐδι, για τον άποιο θά χρειασθῇ νά κάνεις ίδωμανι, μι σε βέβαια μονά κώδιν δεν θέτει κατά βάθις κακή και θύ μπορεσθεί νά την κάνεις νά σ' άγαπησης...».

Μά είμαι τόσο λίγο βέβαιη γι' αιτό. Άπο μιν καλών παντοναν νά νοιωθή μια βαθιά αιτιάλεια γιά μένα. Φαντάσιων τώρα πάσι θά της φανή, θεαν θά μιν πάσι είμαι αδελφή της. Μια έλπιζω πώς ο Θεός δύν μιν ιπτωτηρήν και μιν βοηθήσει. Εξ' άλλου, έχω κιόλας στό πρόσωπο σας έναν άνθρωπο γνωστό σ' αέρι το μεγάλο Παρίσιο, που μι τρομαζεί κάποια. Δέν ξέρω πώς θά ίδεια αιτόν μοι είναι γλυκιεύ, στή φτωχή σας εξαδέλφη.

Είργασταν γιά την άνωμηνση σας γιά την άγα πημένο μου πατέραν και γιά την άπιστη την συμπατεία. της άποιας νοιώθω που καλύ πάξια σ' αιτές της πονεμένες όρες. Κι' έγω έπισης, Τζίλ, θα ηδεια νά σᾶς είγα αδελφό μου, για να μι βρισκόμων, γινούντας από την κηδεία, μόνη, μόνιμα γη. Ανιάσσει σε ξένους.

Μά μή λυπάσθε και πολύ, γιατι πιο εύτυχισμενή από τον άπειρος άποιας ψηφές, έχω πάντα το Θέρο μιαν μου. Είργουν νά γνωρίστε μια μέρα αιτόν την παρηγοριά, έξαδέλφη μου και γιά μου.

«Ωρεινόμα, σε λίγο ... Δέν είν' θέτω;

Η αμφισσιμή πος εξαδέλφη. Κι α' μι α

Η εύχη πού είχε κάνει ο Τζίλ. Βγαίνοντας από το μέγαρο τού έξαδέλφου του ντε Κομπέρ, δέν ήταν ίσως τού πολύ ειλικρινής, γιατι, διατάσσοντας την παρασπάνω έπιστολή της Κλάρας, ψιθύρισε με τόπο πρόσχαρο :

—Α! Πετύχε λοιπόν ο πατέρας της! Τόσα το καλύτερο γιά την δυντυχισμένη νέα!

«Επειτα, υψώνων τούς θυμους του, πρόσθετο μι άνωπομονήσια :

—Μά τόσο τό χειρότερο νια μενα, ήν δέν τά καταφέρων να δειχτώ προνοητικός!

Ξαναπήρε μηχανικά την έπιστολή της Κλάρας και τήν ξαναδίδασε :

—Θά ήταν σωστό, είπε, νά βρισκωσαι στό σταθμό κατά την άφιξι της. «Ετσι η φτωχή μικρή θά έχη την εύχαριστση νά δήν ένα πρόσωπο γνωστό, την άκουση ένα καλῶς θριάσιο! ...

«Αφούς νευρικό τήν άπιστολή έπένων στό πρατέλο κι' άφησε νά εφεύρη ένα σαρκαστικό γέλιο.

«Ομολόγους, φίλε μου Τζίλ, θι διάβασσαι νά την ξαναδής! ... Τρελέλε .. «Έξ αλλου, μεθαύριος είμαι προσκαλεσμένος σε γείμα πάρ τόν ποιητή Μπρές. Δέν μπορώ νά λειώμα πάπο την έξαιρετηκή αιτή συγκέντρωσι, γιας νάνχα την εύχαριστση νά δηλιγόν ναριτέρα τό μαράσ ματία αιτής της Ιταλίδος έξαδέλφης μου.

Μά, καθώς τή μεθεπομένη τό πρωι, τό άμαξέ του περνούσαν από το μέγαρο ντε Κομπέρ, διέταξε τόν άμαξαν νά σταθή, γιά να ρωτήσει άν δέξαδέλφος τον είχε σανγκεγέλει την άφιξι του. Τού διάπηταν διτί έγιναν ένα τηλεγράφισα τού κ. βαράνου διά τού δποιου τούς παράγγειλνε νά στελνουν στό σταθμό τό διάπιτι του, γιατι θά έφτανε με τό βραδυνό τραβό.

—Θά ξανάρθω έδω μισ' απ' αιτές τις μέρες γιά νά τή διά σκεπήτης δ Τζίλ.

«Όλο τό απόγευμα, ήταν νευρικός και διφηρημένος. Κατά της πέντε, άρχισε νά κυττάζει αδιάκοπα τό ρολόδ., πεπτόδημος ότι ή Κλάρα πλησιάζει στο Παρίσι...

—Αν δέν ήταν αιτό το γεύμα, σκεπτόταν, θα βρισκόμουν διασθήποτε στό σταθμό.. Θά την έθλετα έτσι πέντε λεπτά.. Και ή Κλάρα θα έμενε εύχαριστσμένη

Καθώς τό ρολόδ σήμαινε πέπτε και μισή, έκανε μια άποφασι στηκή κίνησι.

—«Οχι! Δέν μπορώ νά την δικήσω νά φτάση έτσι! Τόσο τό

χειρότερο γιά τόν Μπρές, ήν δέν πάω στό γεῦμα του.

Γρήγορας γρήγορα συνέταξε μιά έπιστολή, διά τής ώποιας ζητούσε συγγνώμην απ' τόν Μπρές και φώναζε έναν ύπερέτη γιά να την πάτη στό σπίτι τού περιφήμου αιτού ποιητού. Στις έπιταμιοι πήγε και γευμάτισε σ' ένα ρεστωράν Στις έννεα ακριβώς βρισκόταν στό σταθμό τής Λυών

Ετοι τό πρώτο πρόσωπο που είδε ή Κλάρα, κατεβαίνοντας από τό τραίνο, ήταν δ Τζίλ, που ώρμησε πρός αυτήν μέ τα χέρια απλωμένα. Ήταν χλωμή, και φαινόταν κουρασμένη, γιατι είχε κάνει πολλά για νά τά καταφέρη νά φύγη γρήγορα. Ήταν άκρα πιο γλυκεία έτσι, μέσα στα μαύρα πούσα, μ' αυτό τό κουρασμένο θύφος, που δ Τζίλ δέν τό είχε ποτέ δή.

—Τό ήερα πως θα έρχοσσατε νά μέ ύποδεχθήτε! Ο πατέρας μου δέν τό πίστευε.

Πίσσω απ' την κόρη του, ο κ. Κομπέρ κατέβασε απ' το τραίνο. Τό κάπως έφαντασμένο βλέμμα του, προσθήσθηκε στόν Τζίλ, δ άποιος έποκλινότα για να φίληη και τά διύο χέρια τής νεάς και τού άποιος ή φωνή, πάλισσα από συγκίνηση, έλεγε :

—Βιαζόμουν νά σᾶς ξαναίσκω, Κλάρα, Και σκεφτόμουν ότι θά ζέλατε νά άντικρύστε, φτανούτας έδω, τό μέρος του που πρόσπιτο που έρεπε στην Παρίσι.

—Σκεφθήκατε πολύ καλά, είπε η Κλάρα και δέν θά εγχάσω ποτέ μου αυτή σας την ειγένεια.

—Είσαι πολύ κουρασμένη, άστρητη Κλάρα

—Άρκετά, μά δ πατέρας μου, πρό πάντων, είνε πολύ κουρασμένος.

—Κουρασμένος κι' ευτυχισμένος συνυγρώνω, είπε δ κ. ντέ Κομπέρ, απλώντας τό χέρι του στόν νεαρό συγενή του. Σ' είχαριστω δ Τζίλ, γιατι σέ σένα χρωστάσι τό διτί έχω τώρα μαζύ μου τό πατίδι μου, που ψέρεται κιόλας σε μένα σάν την πιο άφωνωμενή κόρη του κόσιου. Μά τά ξαναψιλόσουμε γι' αυτά μέ την άνεση μας, θέλεις νά γευματίσουμε αύριο μαζύ, άνταπτέ μου. Ένως έκ θαυμάστος δέν ήσαι προσκαλεσμένος πουθενάδολος...

—Είμαι πράγματι, μά θα δικαιολογηθώ, όπως μέ πάφου που ήμουν προσκαλεσμένος σε γεύμα από τόν Μπρές.

—Ο κ. ντέ Κομπέρ τόν κύτταζε σαστιομένος.

—Αλήθεια, τόν ρώτησε, δέν πήγες στό γεύμα τού Μπρές για ύπρθης νά μέ ύποδεχθήτε;

—Βέβαια Φαντάζεσαι λοιπόν διτί αυτό δέν ήζεις τον κόπο ; άποκριθηκε δ Τζίλ μ' ένα μπαφόρ είρωνικό χαμόγελο.

—Δέν αυτάς έχεις συνηθίσθιει άναπτητέ μου οίλε, σε τόσες.

—Τόσες φιλοφρονήσεις κι' έγκαρδιστήτες ; Επότευσε νά άπατηση δ Τζίλ. Πράγματι, αύτό είνως άφθεια.. Μά θέρηκα κι' έγώ μια φορά έγκαρδιος πρός την κόρη της Κλάρας.

Δόξα τα αυτά σέ μένα, Κλάρα,

Πήρε τις μικρές αποκευές τής νεάς και διευθυνθήκαν κι' οι τρεις πρός τήν έξοδο. Βοήθησε την έξαδέλφη του, τής διόπιας η φωνή των άντελων, καθησυχασμένη, ν' ανέβη στο αιτοκίνητο το κ. ντέ Κομπέρ, ακατά της : «Ωρεύουσα αύριο». Επειτα διευθυνθήκε κι' αυτός πρός τό άμαξή του, ένω δ βαρδινός, τού δποιου τό πρόσωπο έξεραζε την πιο βαθητή έκπτηξη. Ρένειση στήν κόρη του :

—Είχες δίκρο, παιδί μου, δταν μουσ έλεγες, πώς δ Τζίλ θά μέ περιμένει στό σταθμό. «Η γυαίκες έχουν συχνά μεγάλη δύνησης και έξεχωρίζουν τις φιλίες, έπανα στις όποιες μπορούν να βασιλώνται... Μά αυτό, κόρη μου, είνε μια μεγάλη νίκη δική σου, γιατι δ Τζίλ έρεις, είνε δ πιέ έγωιστης θανθρωπος τού κόρη μου...

—Η Κλάρα φιθυρίσε στοχαστικά :

—Είνε τάχα κού φαίνεται :

—Ο Τζίλ δέν ζητούσε τώρα να ζεγελαση, τόν έαυτο του. Από τή στιγμή πού, βλέποντας την Κλάρα νά κατεβαίνει από τό τραίνο, νίκησε την οινώση μειωθήσατε σ' αύτον.

Νά την άποδύγη. Ούτε τό σκεπτόταν καν αυτό πεισή. «Ολες η έγωιστηκές ήδεις περί ανέκαρησησας είχαν διατυθή, κάτω από τό γλυκό φώς τών μεγάλων θελουδενών της ματών. Φωταζό την τήν Κλάρα, βασιλίσσα του σπιτιού του ούζυγο πολύαγαστη μένη, πύμωντας του ποιέ πάντοτε θά τόν άκουνε.

(Ακολουθεῖ)